

Việt phương

Thơ

Cửa đã mở

Giêng

*Có phải niềm vui có chút gì quá thể
Đường phố say người đến thể
Ta uống cuộc đời vào hôn ta*

*Bao nhiêu năm chiến khu trong mỗi căn nhà
Những hy sinh đã qua tụ về cái duyên dáng
của người con gái ấy*

*Đi trên đường thành tia nắng vẫy
Trẻ mới phơi phới lộng lẫy hồng hào
Giữa những khuôn mặt hốc hác xanh xao
Như là ý nghĩa*

*Hôm nao gió Đông Bắc lùa hoàng hôn dọc lòng phố
mênh mang rờn rợn vắng
Đêm thẳng căng tiên cảm trùm không gian báo động
nhờ nhờ trăng*

*Kẻ thù đến đúng giờ như hện trước
Những thảm bom mù lặng cam những pháo đài bay xác đuốc
Em bé bom xe sau đêm B năm hai lộng lộng hùng lên
đâu ngã tư rạng đông*

*Hôm nay Tết đang đến ở Khâm Thiên
Người con trai và mái nhà bằng giấy dầu
và vải dù pháo sáng*

*Buổi chiều bình minh ngọn ngọn chợ hồi sinh
Từ trùng trùng gạch vụn mọc lên
Một mẹt hàng trầu không và vỏ
Động rất xa nơi bồi hồi con sóng vỗ
Lung linh sắc vỏ màu trầu của mẹ ngày xưa
28 tháng giêng một vạn ngày đêm sau Lời thề*

Độc lập

*Đất trời ta chưa bật đạn bom
Lửa rần rật tiền đồn Tây Ninh Quảng Trị
Sự giết vẫn nguyên hình là Mỹ*

*Ám rực áo len hồng những cô gái hai mươi
Lòng phố dâng từng đợt con trai
Vừa chính là ta đó mà bây giờ đã là con ta đó
Đời lính ôm quyện lấy đời người như tình yêu*

như nỗi nhớ

Gió

Trường Sơn

*Hời hợt trượt ngang một bài nhạc quốc tế
Chiều nay ta chỉ muốn nghe những gì Việt Nam
Ôi tiếng cười pha lê trong mắt mẹ
Tìm ta đập giữa phố phường như tiếng vang*

*Những nỗi đau riêng lớn lên đến tự quen
Một ánh đèn lạ một cái tên quen
Tha thiết mơ hồ*

Bâng quơ gắn bó

Nhịp chân người trong đường phố thờ

Ngày mai

Mở

*Ta choáng ngợp trước cuộc đời vùi vợi
Cao vượt tầm trông đợi mấy mươi năm
Tuy làm ra mà khi cầm thắng lợi
Bỗng bàng hoàng tự hỏi đến rồi chẳng*

*Trong nín im nghe tim òa nước nở
Mắt nhìn như từ dự trữ chiêm bao
Pháo hiệu lên trên Sài Gòn bến cũ
Đêm hè sang lịch sử đón ta vào*

*Phút mong chờ tới trước mọi ước ao
Bao kỷ niệm ồn ào xao xuyên quá
Dòng thời gian dồn tụ về tất cả
Những mảnh đời thương nhớ những buồn vui*

*Trận đôn tra đau buốt khắp thân người
Tường xà-lim sần sùi tằng máu đặc
Cái khoảng khắc đầu ruồi thu ngực giặc
Phát đạn đầu hạnh phúc tỏa toàn thân*

*Bến đò sương qua vội buổi hành quân
Những triền núi quen một lần chiến dịch
Từng bông vắt tẩm mưa rừng rả rích
Giọng cười vang tinh nghịch đỉnh đèo cao*

*Con đường lèn lem lém sắc như dao
Những đêm thức chiến hào trăm chuyện tán
Mùi khét nồng trong mịt mù bom đạn
Bất ngờ bùng cửa lán sáng màu hoa*

*Một vùng trang kỳ ảo giữa sông Đà
Ba mươi năm cùng lúc ùa sóng dậy
Lòng ngen ngào rõ từng hình lá vẩy
Cây phượng rừng thoáng thấy dọc Trường Sơn*

*Từ rất xa ta về giữa Sài Gòn
Từ nguyên sơ rừng hoàng hôn hoang rợn
Giành cửa hang với hàng đàn thú dữ
Tổ tiên ta tránh lũ thú hồng hoang*

*Từ âm u những đêm dài hồn mang
Một tia lửa bùng lên soi mặt đất
Từng hạt giống của thiên tài dân tộc
Bộ lạc xưa chắt lọc đến ngày nay*

*Từ tốt cùng những thế kỷ đấng cay
Cả đất nước đọa đầy chìm tận đáy
Từ chót vót những đỉnh cao lưng lầy
Việt Nam lên như mọc dậy mặt trời*

*Từ bao đời ngõ tưởng ngẫu nhiên thôi
Sợi khói mỏng thoảng thơm mùi xóm mạc
Câu ngỏ tình bao đời nay vẫn hát
Một vật đôi bàn bạc cánh hoa lau*

*Có gì đâu thế đấy có gì đâu
Những chi tiết gắn vào nhau ai biết
Tự khi nào thành quê hương da diết
Vụt bồi hồi trong máu thịt chiều nay*

*Mấy nghìn năm đọng trong dáng bàn tay
Người con gái chỉ đường tăng hành tiến
Vừa lâm liệt vừa thoảng như e thẹn*

Mái tóc đen vừa bén mũ tai bèo

*

* *

Thành công này trọn vẹn của tình yêu

*Chiều tuổi thơ tiếng sáo điều quyên rũ
Còn vang vọng suốt cuộc đời thức ngủ
Quần quít về soi tỏ nét thân thương
Những mâu sông dáng núi mặt đường
Một lịch sử mở từng trang khám phá
Một đất nước hào hoa trong gian khổ
Một nhân dân rục rĩ đạo làm người
Một miền đất nghe xa vời Nam Bộ
Đã chưa đến mà hồn ta ở đó
Đôi mắt em nức nở buổi chiều vui*

Thành công này của tuyệt vời chung thủy

*Xưa bình Ngô nay cháu con bình Mỹ
Vào Sài Gòn như Nguyễn Huệ tiến công
Những cô gái ba mươi năm chờ chồng
Qua đảo diên tằm lòng càng toả sáng
Trọn nghĩa tình với bốn phương bè bạn
Một tâm hồn ngời rạng chất Việt Nam*

Thành công này của nung nấu hờn căm

*Đến trời xanh cũng đỏ bầm sắc máu
Bao nền nhà in dấu gót giày đình
Bao chà đập lên vong linh tiên tổ
Những nhục nhằn mẹ nuốt thành cơm bữa
Tia nắng vàng như cũng ứa thương đau
Buổi tối mang Khâm Thiên trong chiều sâu
Bình minh lại mở đầu bằng Sơn Mỹ*

*Lòng căm thù thiêng liêng như vũ khí
Thành bậc thang cao quý đến tình thương*

Thành công này là của một con đường

*Phát nguyên tự bến Nhà Rồng thuở trước
Đường của lửa cũng là đường của nước
Đường hồi sinh lòng lộng bốn nghìn năm
Đường mòn nhỏ hành quân thành đại lộ
Đường quyết liệt không chịu dừng ở giữa*

*Không thoả hiệp với kiên trì dang dở
Thắt lưng chùng và một nửa hy sinh
Tình yêu loại hai danh dự trung bình
Không thoả hiệp với chính mình mệt mỏi*

Thành công này tươi rói của tình yêu

*Dáng đời đi cao thượng biết bao nhiêu
Rất vị tha và tuôn trào chất đẹp
Ba mươi năm từ bão dài lửa thép
Lửa trẻ ra như mùa đẹp nở bùng
Ôi đẹp trai và xinh gái quá chùng
Người con gái đẹp vô cùng nữ tính
Người con trai đẹp hào hùng khỏe mạnh
Cái chất người lính của ngày mai
Từ tầm nhìn đáng đứng đến môi cười
Đôi cánh lớn sải dài vào lịch sử*

Thành công này của mở cửa tình yêu

*Đêm pháo hoa muôn ngàn sao rực cháy
Mối tình đầu bùng dậy sắc màu riêng
Những sông Ngân dâng tràn vui tuôn chảy
Một trời sao lộng lẫy khắp hai miền*

*Ta không bao giờ quên
Người đồng đội đầu tiên từng gục xuống
Cuộn bông đầy trong lỗ đạn đum-đum
Người đồng đội cuối cùng còn gục xuống
Khi cờ ta đã sáng đỏ Sài Gòn*

*Ta không bao giờ quên
Những đồng chí là kim cương lý tưởng
Những đồng bào là vô hạn tình thương
Những con người hơn ta nhiều đáng sống
Đọc ba mươi năm năm lại bên đường*

*Ta dâng phong trào tâm cao chiến dịch
Mang tên Người như đích hướng niềm tin
Hoàng hôn này An-giê xanh thoả thích
Mẹ từ Đô-mi-ních ngược lên nhìn*

*Ta chuyển sang cuộc xây đời vĩ đại
Đường trường chinh còn trải đến chân trời
Gian khó nhất là chặng dài đưa tới
Đỉnh tột cùng chói lợi của ngày mai*

*Trời ta đó một màu trời rất mới
Lắng nghe tim Bác gọi giục ta mau
Tất cả nay đều trong tầm tay với
Tất cả từ nay mới bắt đầu.*

Đến

*Cứ ngỡ từ nay là thên thang
Buổi chiều hoang đường say giải phóng
Nỗi nhục như chờ sau vinh quang
Cái đường con người kỳ quặc lắm*

*Ai nghèo cơ cực ai giàu sang
Quyền lực phũ phàng đen đổi trắng
Người mẹ bảy lần đeo vành tang
Cái kiếp con người đau đớn lắm*

*Bôn ba ngàn dặm về đến thềm
Lẽ nào suốt đời theo ảo vọng
Rạng đông hé từ đen đặc thêm
Chân lý con người đùa cợt lắm*

*Nụ cười nhen lên trong mắt quen
Tiếng chim tự thả vào xanh thẳm
Cánh mai chậm chậm xoè nở thêm
Hạnh phúc con người gần đây lắm.*

Hương

*Anh rất sợ trời xanh buồn đi mất
Bóng đêm về lẫn khuất giữa lòng nhau
Thật yêu thương nên đừng yêu thương thật
Cho dạ hương ngậy ngát mãi đêm đầu*

Duy

*Đã qua cái thời ngạc nhiên
Đã qua cái thời dần vật
Đã qua cái thời tức điên
Đã qua cái thời đau uất*

*Đã đến cái thời mở mắt
Nhìn cho sáng màu tiếng khóc
Nhìn cho tỏ sắc nụ cười
Nhìn thấy cuộc đời đang lọc
Nhìn ra trong vắt ngày mai*

*Giữa Sài Gòn như ở giữa chiêm bao
Đi trong phố như chiến hào thuở trước
Đêm đã khuya em cho anh cốc nước
Khát mênh mêng đời vượt ước mơ rồi*

*Em vẹn toàn trong cái tuổi hai mươi
Đâu đã biết lòng người quay quắt lắm
Mắt em nhìn cứ tự nhiên đăm thắm
Cái cuộc đời lật lọng thế là sao*

*Anh nhớ em day dứt cồn cào
Tiếng tắc kè như bào vào nỗi nhớ
Đêm cao nguyên bồi hồi nín thở
oi ngày mai của mở đón gì đây*

*Sau ba mươi ba năm trở lại chiến trường này
Bóng nắng cung đường màu mây đều khác
Có cái gì còn như xưa chân thật
Những đồng đội ngã dưới chân đèo trên giải đất miền Tây*

*Ba mươi ba năm mới có một ngày
Về quỳ gối trước rừng cây xào xạc
Khác lạ rồi trời xanh nay bát ngát
Con suối xưa vẫn hát giọng êm đềm*

*Nào ai ngờ cuộc sống lại bon chen
Ngọn gió đó còn nguyên lời an ủi
Đông đội đó còn nguyên lời nhắn gửi
Thời gian nan đang đợi ở trên đường*

Nội

*Ta là ông là cha là con là cháu của người
Đưa con người hai tháng
Ta là bạn của người*

*Đôi môi người cười bất giác trong giấc ngủ trẻ thơ
chưa hề biết mà đã từng hiểu biết
không tự vệ mà hoàn toàn bất chấp
phần đều cáng đời
độc ác người
và nhục nhằn cuộc sống*

*Đôi môi người mếu
kéo xuống một nét đau
vết hằn di truyền mấy triệu năm bị kịch
chất chứa thảm thương không tên tuổi
của tất cả những kiếp người
nối tiếp nhau trên trái đất
Một mình ngồi trông cho người ăn người chơi
người nhìn người nghe
người la hét và dẫy đạp
Ta quỳ xuống bên người như quỳ xuống
trước loài người
Vụng trộm khóc nức lên giữa nụ cười hai tháng.*

Thơ

*Anh thơm lên môi em
Lịm cả trời sao cho kín đêm
Anh thơm lên môi em
Tri âm hàng liễu rủ buông rềm*

*Em thơm lên môi anh
Hương dậy thì ngậy ngát đồng trinh
Em thơm lên môi anh
Rạo rục êm êm nhựa lên cành*

Thơ

thơ

thơ

Anh thành em cho em thành anh

Đặng

*Khi anh đốt xe Mỹ trên đường phố Sài Gòn
Bị địch bắt đánh chết đi sống lại
Tôi bình yên làm trên quê hương những việc
anh mơ làm sau chiến thắng*

*Tham quan Liên Xô khảo sát Đức, Hung
Tìm hiểu Nam Hàn nghiên cứu Mỹ, Nhật
Anh từ Tổng Nha sang Chí Hoà ra Côn Đảo
Tôi lên bậc tăng chức thêm quyền*

không muốn mà cứ thành bệ vệ

*Giải phóng rồi gặp nhau ở thành phố Hồ Chí Minh
Chúng ta cùng một tuổi
Tôi phoi phới hồng hào anh xanh xao gầy guộc*

*Được giao một việc làm nhũn nhặn
Anh không còn thời để học hành
Công tác mới anh vụng về kém cỏi
Chẳng lẽ tôi hèn hạ tự vỗ về rằng*

trong kiến thức tôi có máu anh đổ ra ở chuồng cọp

*Trả ơn anh bằng nương nhẹ xuê xoa
Anh phải được kính trọng biết bao lần hơn thế
Anh đáng nhận cái bắt công của sự thật*

cái tàn nhân của cuộc đời đến tận cùng

Sáng nay tôi nhìn hàng me

không biết mình vui hay buồn

Tôi vừa quyết định thay anh bằng một kỹ sư

Người thanh niên lên đường sang học ở Ba Lan

vào dịp anh tuyệt thực trong hầm gian cầm cố

Cát

*Ta lại về đây với mệnh mông
Những sắc trời xanh đến xé lòng
Thuyền vẫn chao buồm như thế nhỉ
Đêm nghe thủ thi những hàng thông*

*Bên biển lòng ta trong sạch lắm
Anh nhớ về em những ngày xưa
Trăng vẫn đang đùa trên lượn sóng
Gió vẫn xôn xao vọng tiếng dờ*

*Anh viết băng quơ lên mặt cát
Biển ôm choàng lấy một tên người
Ta nhận ra rồi điều đã khác
Cái màu tím nhạt của trùng khơi*

*Hết cỡ chân trời sao vẫn chặt
Một cơn mưa biển thật là em
Rung rung trời sao đâu tia mắt
Như ngày xưa gặp lúc không tìm*

Thời

Mười năm

Thơ mấy lần đổi mới

Tình yêu mấy lần tắt nguội

Đất nước thêm mười một triệu người

Em bao nhiêu vòng lượn trong tôi

Cháu nhỏ thành cô gái đẹp nào nùng

hàng ngày trôi qua cửa

Tuổi hai mươi thơm ngây ngất gió

Cái gì có cái gì thôi

Một nét mày chau một tiếng cười

Mười năm

Đủ tháng ngày cho người sa đoạ

Cây mới trồng vừa qua mùa bói quả

Đuôi mắt em một bóng ngả thời gian

Những bài thơ xanh bình thản thay lá vàng

Lòng ham quá bụi đường và biển hát

Không đến nữa bao nhiêu tóc bạc

Một tối khuya trời đất mơ hồ

Choàng đi tìm không biết cái gì từ tuổi thơ.

Không

*Có một hôm mà ngày giống như đêm
Anh cố thử nghĩ như chưa từng có em*

*Sẽ không có những buổi đợi chờ
hơn cả thời gian
dài như một sự lặng im
Không có màu xanh tình yêu của trời
Không có hy vọng long lanh
trong mắt vì sao xa xôi*

*Không có sự lưu luyến mơ hồ lúc đầu thu
của mùi hoa sữa
Không có nhân đôi và chia nửa*

*Anh đều chịu được em ơi
Nhưng sẽ không có những nỗi đau
rất trần gian
rất người
Anh không thể nào sống được*

Nguyên

*Năm cũ qua nâng niu cái mới
Cầm ngày mai trong tay*

*Năm mới đến chặt chiu cái cũ
Mang truyền thống dâng đầy*

*Cái mới nào tính bằng tiền Tây và hàng Nhật
Những cửa dõm gọi là dân chủ và hạnh phúc
Huyền hoặc như mùa xuân*

*Cái cũ nào tính bằng sai lầm và tội ác
Những uất hận đến giờ trừng phạt
Nhân tình như mô Phật và A men*

*Mới cũ tính bằng thập niên bằng thế kỷ
Có nghĩa gì với thời gian*

Ba mươi năm sau hoa hậu phai tàn

*Một chút mơ màng
Phi lý*

*Cái mới của ai
Viễn vông và ngạo nghệ*

*Cái mới của kẻ nào
Sâu độc và hoen rỉ*

*Cái mới của con người
Như đất trời
Bình yên và rất trẻ*

Sống

*Vở kịch đầy nhiệt tình không nghệ thuật
Tác giả diễn viên đều công thức
Nhạc đệm rất thô
Như giết bóng dáng ngày xưa và xúc động*

Người lính cứu cho vở kịch về mình khỏi hồng

*Anh chết trận
Cô diễn viên ngưng nghẹn nói là hy sinh
vì đời sau*

*Bao nhiêu anh em đã mất
Hiện lên môn một là anh
Câu lính trẻ lạc ngũ xin đánh nhờ
chưa kịp tâm sự gì cùng tiểu đội
Vô danh với đất nước vô danh với đơn vị mình
Cũng có thể như kịch bản là anh chưa từng trải
một làn môi con gái*

*Đồng đội ngã trên chiến hào
Anh biết rõ người hôm nay đang tụng ca sáo mồn
về anh đấy
Vượt qua đối trá qua chân thành qua nghệ thuật
anh sống dậy*

*Độ lượng
trang nghiêm
tin cậy cuộc đời*

Người

*Kín đáo và mờ màng
Cao sang và e lệ
Thơ trẻ và đàng hoàng
Ngang tàng và giản dị
Khắc kỷ và hồn nhiên
Thôi miên và an ủi
Gần gũi và xa vời
Trọn đời và một thoáng
Vòm sáng cõi đời sau
Tình cầu nào hẹn gặp*

Thức

Sau ba mươi năm chiến tranh bạc trắng đầu

Người lính già cạo đời mình thí nghiệm

một cách làm ấm mới

Có thể mất thể đảng viên có thể vào tù

Nỗi cơ cực trút lên vợ và con

Anh nghĩ mình có quyền phơi gia đình trước con

mạo hiểm này không

Hy sinh nhiều rồi có lẽ lần này nên dẫn đo

một chút

Bỗng tự cười mình cuối đời sinh nhát gan

Người con gái ba mươi sáu tuổi chưa chồng

chưa kịp yêu ai và chưa ai kịp yêu

Tuổi hai mươi giấc mơ huy hoàng bầu trời đặc khói chớp nhoáng nhoàng

đầy đạn bom và lãng mạn

Ngẩn ngơ không biết mình sống hay ai sống những ngày

ghê gớm thẳng căng nồng nàn

trong suốt ấy

Ba mươi sáu hay bao nhiêu sáu tuổi

Thèm úp mặt vào một bộ ngực nở nang khóc cho vui

nước mắt trong người

Thèm một đứa con bụ bẫm hoi hoi mùi sữa mẹ

Mỗi sớm mai cặp lòng cơm và một niềm tin đình ninh bí ẩn

yên lành gọn ghẽ trong tay

Người giám đốc bệnh viện tâm thần khăng khăng

Xây tường vây người điên cao thêm một mét là lùi đi hai thế kỷ

Ký bao nhiêu tờ cam đoan tôi cũng ký

Phá tường đi cho người bệnh tâm thần được thoải mái tự do

Nửa đêm nghe kể hết tình đầu

Người vợ nhoẻn cười trẻ lại như hồi mới cưới

Cần ký bên anh em ký ngay

*Người kế toán trông thoáng một giây ngân ngữ
Một chữ ký và thế là giải thoát
Anh hoà hợp với giám đốc với đảng uỷ với công đoàn
Thôi không bị cả hội bãm vằm là phản trắc
Lĩnh tiền thưởng chia phần mua thuốc cho con
đang ốm o còi cọc
Thâm nức nở oà lên trong lâm li
Thà chết không bắt lương thế được*

*Sau chuyến đi xa
Người bạn nhà văn ập đến giống cơn mưa Sài Gòn
Đùa như thật và thật như đùa
Cười hết cỡ tuôn hàng tràng tiếu lâm mới
Có ông thầy giáo tháo giầy đi mò gái
Có ngài cán bộ cố bạn với con phe
Đêm về khuya anh kể chuyện người lính già*

Nhân

*Khi xa cách nhân lên bằng tuyết vọng
Tận chân trời không một bóng hàng mây
Ai che được sự vô cùng trống rỗng
Ôi ngày mai ta sẽ sống sao đây*

*Ta bỗng sợ cả vòm cây tiếng nhạc
Cả vàng trăng và khúc hát ngày xưa
Đường kỷ niệm lá vàng bay xào xạc
Heo may lùa phiêu bạt những dòng mưa*

*Ta đâu biết sự sống thừa sức trẻ
Nhu đất lành kiệt quệ lại phì nhiêu
Rơi đến đáy của linh hồn quạnh quẽ
Gặp nhân gian dào dạt khoẻ như triều*

*Còn một chút ta để dành em nhé
Không gian anh bốn phía là em
Một tiếng chim rừng ngập ngừng thỏ thẻ
Đời gọi ta bằng cả sự lặng im*

Thơ

*Một vùng sông nước chứa chan nắng tràn hoa cỏ
Những giọt nước mưa kiên nhẫn lặng lẽ rơi
trên bậc thềm quạnh hiu
Điệu nhạc buồn xa xăm dịu dịu*

*Anh nhìn em ăn cơm nguội với rau muống xào
Miệng em ngon quá
Anh chợt hiểu ăn là một việc làm đẹp biết bao*

*Bầy sư tử sưởi nắng giữa rừng hoang Châu Phi
Bỗng nhiên con sư tử đực gầm lên một tiếng*

*Gái trai đi nườm nượp đêm nhập nhoạng đèn Hà Nội
Em đẹp quá trong bóng tối
Đẹp đến làm anh sợ nhìn thấy em ban ngày
Đẹp đến làm anh sợ gặp em lần thứ hai*

*Ba giờ sáng đêm trắng Leningrát
Những tia nắng vàng lượn trên ngọn sóng Nêva*

*Ngày xưa thỉnh thoảng mẹ cho con một xu
Một xu khoai lang luộc thơm bùi ăn hấp tấp bên cổng chợ*

Nhớ

*Dòng mơ ai biết mơ hay thật
Đau nhất là tim không biết quên
Chưa có mà sao không chịu mất
Dù chỉ mơ hồ một cái tên*

*ơi ánh sao chiều xa trong vắt
Hạnh phúc là tim không biết quên
Chưa có bao giờ nên không mất
Dù chỉ một màu xanh áo len*

Xa

*Sáng chủ nhật ra phố
Chọn một cô gái đẹp và đi theo
Nhìn tỏ mặt cái nghèo
Voan hồng da xanh len đở*

*Bao nhiêu đêm loang lổ
Những vì sao ánh mắt những vì sao bãi đò*

*Qua mấy cuộc chiến tranh
Bắt đầu biết nhìn ra cái đẹp*

*Con đường tiếng hát
Người bụi bụi người
Quần bò nội quần bò ngoại
Phớt xanh quàng mắt đở vành môi*

*Đi theo cái đẹp người con gái
Lặng lẽ nhìn đôi gót bờ vai*

*Lòng trào lên nỗi nhớ những người
Chẳng bao giờ còn thấy bờ vai đôi gót ấy*

Đậu

*Cho dẫu nếu hồn anh sắp cạn
Xin nâng niu chút giọt cuối cùng
Nghiêng hẳn đời anh đi mà gạn
Một giọt người rất sáng rất trong*

*Đậu xuống vai em
làm giọt sương đồng*

Gân

*Tiếng chim tơ đằng trước bước chân chập chững
giọng cười trong trẻo trẻ con
Tiếng lá vàng đằng sau bóng ma đuổi đêm mưa
cánh đồng hoang vắng*

*Mùa hạ quả ướp ngon lành đắng
Trần cảm thông trong im lặng vô cùng
Thuyền thúng tí hon ao tù mênh mông
Ngõ tre non đêm đèn lồng thấp thoáng*

Cuối đời ung dung chạng vạng

*Buổi sáng Hồ Tây
Xóm nhỏ sắc nồng mùi hăng ngày
Lời chửi tục xen trong tiếng trẻ nô ẩm ỹ
Bác xích lô làm bầm đẫy chiếc xe rên rĩ
Cô gái áo cháo lòng đầu tổ quỳ ngáp giữa sân
Sự sống cố tình xấu xí từng đường vân*

*Bên kia hồ nhà thơ tìm vãn trên ghề đá
Đường chim bay chùng hơn cây số
Xóm nhỏ trong sương trong lịch sử Tây Hồ
Đẹp dịu dàng thanh thoát như mơ*

*Nhà thơ làm xong bài thơ đứng dậy
Lừa dối như trời sao nhấp nháy đêm qua*

Trắng

Anh tặng em

Cuộc đời anh không sống

Giấc mơ anh chỉ mơ

Một tâm hồn để trống

Những đêm trắng mong chờ

Anh tặng em

Bài thơ anh không viết

Nỗi đau anh đi tìm

Màu mây anh chưa biết

Tha thiết của lặng im

Hát

*Biển là lời hứa chung tình
Trời như thẳng thốt giật mình cơn mưa
Nắng là hạnh phúc vào mùa
Gió như lòng dạ lúc chờ đợi em
Lá là cuộc sống đang nhen
Suối như giọng hát cất lên từ nguồn
Anh là một bóng cô đơn
Em như tiếng gọi trong hồn gọi ra*

*Ở nơi trời biển bao la
Chưa tròn mộng ước chưa qua đợi chờ
Một làn mây nhẹ như mơ
Nặng như cái thuở người chưa gặp người*

*Ta về một thoáng mà thôi
Tung bành biển sớm bồi hồi gió đêm
Lòng ta trở lại bình yên
Dày vò lắng xuống lo phiền nhẹ vơi
Thấy sâu hơn nghĩa cuộc đời
Thấy xa hơn cái chết người hồn mang
Một tuần ở với Nha Trang
Lòng như đảo yến mùa sang đây rồi*

Tâm

*Anh mang em như sông Hồng mang những cơn nước lũ
Rừng cao su Trảng Bom nung mủ
Gió chướng rì rào mang biển có mênh mông
Cây bá đở Vĩnh Long mang sẵn đạn trong lòng*

*Màu hạnh phúc là một màu Bãi Cháy
Tung trái ban cao Em ngược lên
Biển bỗng im lìm không động đậy
Sóng vỗ trời chao trong mắt em nhìn*

*Ta đi bên nhau cái gì cũng mới
Vỗ sò vi vu giọng nói thời gian
Đảo hút buồm gió trào theo sóng thổi
Bờ cát xanh trời tươi rói sắc vàng*

*Anh vớt nước thả trên vai em cho đỡ nóng
Sắc cầu vòng lóng lánh da em
Vòng quanh phao đôi cá màu bé bỏng
Đáy biển chấp chờn cửa động thần tiên*

*Trong sóng nước anh vòng tay ôm em sát vào người
Không còn thấy em là cô gái bằng da thịt
Tình yêu dâng tuyệt vời thanh khiết
Sóng xô xao trùng điệp tự ngàn khơi*

*Ta ở trên cao ta ngắm xuống trời
Nắng chiếu ngược lên người em rực rỡ
Xa dưới xa những tầng mây khép mở
Đất là tâm cho vũ trụ về soi*

Nhìn

*Một đêm anh đã ngồi bên em dưới vầng trăng
mà anh muốn luôi liềm*

Có phải bây giờ em đã biết

*Những ngẫu nhiên nuôi hờ ta sống
và những đương nhiên giết dần ta chết*

Sẽ đến một thời em biết thêm

*Những tình cờ có nanh vuốt đen
và vòm sáng quanh đường viền hy vọng*

Cái bay bổng trong đời cái bò lê trong mộng

*Những xấu xa độc ác tấy phồng lên khi tai nghe kể
và những cao cả nhân ái thâm sâu xuống
khi chính mắt nhìn*

*Lời tục tũn trên môi cô gái hai mươi
như tiếng trẻ thơ chơi ú tim*

*Còng số tám mới tinh khoá tay tên trần lột
trong luồng nắng giữa đường chợ loé bùng tia chớp
chuỗi cười ở một đầu suối Trường Sơn lạnh lãnh
Trong những chuyến xe ca chật ních
móc ngoặc hôi lộ ăn cắp buôn lậu chửi thề
chợ lung linh
một khuôn mặt yêu thương
trong ánh vàng mùa thu sóng sánh*

*Sự sa đoạ bản thủ của một cán bộ
mấy chục năm tuổi Đảng
sự tráo trở nhả nhử của một con phe
sự phè phỡn láo xược của một gã đầu cơ
sự nịnh bợ hèn hạ của một thanh niên khôì ngô
sự dối trá bịp bợm của một nhà thơ tài kỹ sảo
sự lừa đảo trắng trợn của một trí thức
gọng kính vàng
tất cả có cái gì giả nồng nặc giả tanh tưởi giả
như một bộ phim con lợn quá dài
như một trò đùa dai vô duyên*

*Đôi má xanh gầy thiếu ăn sạm lại mơ màng của em
rất thật
Đôi mắt từng trải đau đớn thơ ngây to đen của em
rất thật*

*Cuộc đời này rất thật
Như em*

Lại

*Mùa hạ ta lại bắt đầu gặt mùa
Bây giờ sắp bắt gặp cơn mưa
Ta đã biết rằng ta đã biết
Vừa đủ là quá thừa*

*Mùa thu ta lại bắt đầu tình yêu
Bây giờ sau từng trải nhiều điều
Ta đã biết rằng ta chưa biết
Bao nhiêu là bao nhiêu*

*Mùa đông ta lại bắt đầu niềm tin
Bây giờ qua vấp ngã nhiều phen
Ta chưa biết rằng ta đã biết
Nổi nổi là nổi chìm*

*Mùa xuân ta lại bắt đầu đợi chờ
Bây giờ trước sắc màu ước mơ
Ta chưa biết rằng ta chưa biết
Không thơ là siêu thơ*

Gió

*Ta yêu nhau tình yêu không kỷ niệm
Không nắng không mưa không giận hờn
Không một buổi hoàng hôn màu tím
Không cả rụt rè một cái hôn*

*Chưa hôn nào ta cùng đi chơi
Để một góc đường thành nỗi nhớ
Em chưa từng tặng anh một nhành hoa nhỏ
Có một câu không ai nữ nên lời*

*Anh không dám làm ra kỷ niệm
Em là ai anh có biết đâu
Ba mươi năm vẫn mơ hồ e thẹn
Cái tình yêu nguyên vẹn ban đầu*

Bụi

***Buổi chiều lá thư hôn ta
Gió từ Hà Nội***

***Những dấu chân câu hỏi cát ngã ba
Bao giờ em bao giờ căn nhà bao giờ tiếng hát***

***Nếu máu người cũng xanh như máu bạch tuộc
Thì cuộc đời ra sao***

***Nụ đào xôn xao bưng nở
Thời gian tôi bồi nước lũ***

***Ai mê man say ngủ giữa triều dâng
Một hạt bụi rơi năm mươi năm***

***Em mở bàn tay nâng cầm
Mùa xuân bật mầm trên những cành gậy guộc***

***Hà Nội tinh mơ tiếng guốc
Giọt nước mưa trong suốt mắt em cười***

Hỏi

*Mỗi ngày tôi phải có một lúc đi ra phố
để nhìn người con gái
Thiếu màu xanh trời còn chịu được mười hôm
Thiếu khuôn mặt và dáng hình người con gái
một ngày là tôi như nghẹn thở
Nhìn rất nhiều đến không nhớ một ai
Tôi giàu chất tình yêu
dạt dào trong các cô hai mươi tuổi
Cái đẹp của cô nào cũng là cái đẹp của tôi
của riêng tôi
Không độc chiếm tôi nhận vào tất cả
Cuộc đời hào phóng quá
Em là ai trong hàng triệu con người*

Thử

*Say người tình
Mình người vợ
Nợ người nghèo
Theo người tốt
Cốt người thân
Cần người bạn
Ngán người lừa
Cười người nịnh
Chỉnh người kiêu
Chiều người thiệt
Biết người lừa
Ngừa người phản*

*Tính cho đến núi mòn biển cạn
Vẫn còn nguyên bài toán hay sao
Kìa đám bụi tinh vân hoảng loạn
Đang vừa quay vừa rú vừa gào
Thử vấy một ngón tay La Hán
Xem hư vô liệu có làm cao*

Ngắm

*Ngẩn ngơ đi giữa ngồn ngang quán xá
Có đúng năm xưa đây là ngày mai
Đến bao giờ thì đây là quá khứ
Hay thời gian là ảo giác con người*

*Mùi ngầy ngậy bao quanh nồi bún ốc
Xe máy lao òng ộc khắp mặt đường
Một cháu bé bơ vơ đang ngồi khóc
Con bò già nặng nhọc kéo xe rơm*

*Lòng phố trút ào ào tuôn dòng chảy
Bát phở bò nóng rẫy tỏa mùi thơm
Mấy cô em chân dài ngồi nhún nhảy
Vệ sĩ phanh ngực đẩy về gờm gờm*

*Những thanh niên tóc xoè bờm dựng đứng
Có còn nuôi khát vọng vượt lên đầu
Đôi chân đất suốt một đời chịu đựng
Bà mẹ nghèo lẳng lặng gánh niềm đau*

*Nửa vòm ngực khoe trắng phau bụi phấn
Cái mặt người béo nhẵn cả mày râu
Trời trong quá trong đến thành nổi hận
Biển vô tư con sóng vẫn bạc đầu*

*Đời thế đấy có gì đâu khúc mắc
Tia nắng hanh vừa nhấc lại vừa mời
Chợ trung thu người người đông tấp bập
Cháu nhà ai tròn mắt ngắm đồ chơi*

Gọi

*Chẳng bao giờ anh gọi em là em
Em yêu anh thì anh cũng không dám nhận lời
Có thể anh vẫn còn khao khát khổ đau
Nhưng anh đã gây đủ cái phen gây đau khổ
trên đời*

*Không phải anh đâu
Em hãy đi vào hạnh phúc
Với một người bạn trai*

Bến

Đi trong Hà Nội như đi với người yêu

Bất ngờ về chính mình

sao có nhiều đến thế

Những góc tâm hồn mới mẻ

Những mái nghèo lặng lẽ gánh lo toan

Cái màu xanh trời thu rất ngoạn

Cứ đậm nhạt theo vui buồn thành phố

Người con gái vạt quần thêu rồng múa

Đường lượn hồng quần quít bắp chân thon

Người con trai đóm dáng áo bò sờn

Có một thoáng lai Tây vờn sóng tóc

Chiều nhá nhem giọng con buôn mời mọc

Anh là ai đầu dốc phố đông này

Đi trên đường không thiết đến nhìn cây

Quên ô môi quên cả bầy em bé

Những ngày mưa người đi trong giăng xé

Bao rồi ren trĩu trĩu ám đêm ngày

Bão lụt về triệu tấn thóc buột tay

Người còn đói giá giữ sao đừng vọt

Chuyện tiếu lâm tha hồ phun ngọt sớt

Nọc độc dần ăn bột cả hồn em

*Lúc nhập nhằng lẫn lộn đỏ và đen
Người ta nhạo niềm tin là hài hước
Giọng khinh bạc lớp trẻ măng cũng thuộc
Chửi sướng mồm là mốt ở đầu hè*

*Lúc chân trời điên đảo hỏa che
Bầy quỷ dữ muốn đề lên thế giới
Những học thuyết phôi ra như nấm dại
Bọn nhân danh hiện đại rúc xuống bùn*

*Áo ảnh tàn như một cái áo thun
Bai rộng hoác và cũ mòn cả sợi
Những đồ cổ tự khoe là của mới
Đám thiêu thân hót hải chết trong đêm*

*Hà Nội ơi anh lại đến cùng em
Thuở tình yêu bùng lên như suối lửa
Mùa thu gọi bao lần không nhớ nữa
Đất âm vang nước nở dưới chân người*

*Lòng bồi hồi khắc khoải mãi không nguôi
Từng tin vui bù ngùi chiu chắt lắm
Nỗi đau buốt có một mùi máu mặn
Tia mắt em thăm thăm cánh rừng xa*

Người đồng đội trọn đời trong thế bản

*Hạnh phúc đến như cánh cò lặn độn
Rũ sương đêm trên bến nắng sông Đà*

Màu

*Ba mươi năm trước em từng viết cho con chúng ta
Từ cái thời em chưa là mẹ
Con chẳng bao giờ ra đời mà được nâng niu thế*

*Cái cuộc đời không dễ thành đôi
Cái cuộc đời không dễ chia hai*

*Bây giờ em đã rất xa ở một chân trời khác
Mà thế đây có chút gì lạ thật
Em cứ là cơn nấc tuổi thơ
Uống bao nhiêu tháng năm để chặn cũng
không vừa*

*Em cứ là bậc thềm em cứ là bậc cửa
Hằng ngày bao lần anh vào ra
Em cứ là vết loang lổ trên trần nhà
Nhìn anh nhìn anh nhìn anh da diết
Em cứ là những tình mơ tê tái rét
Phanh cổ áo ra cho gió xiết vào da
Em cứ là cơn giông đầu mùa
Đi đầu trần hứng dòng mưa xối xả*

*Em cứ là khoảng cách chập chờn sương phủ
Suốt một đời anh vất vả vượt qua
Em cứ là giữa mịt mù vũ trụ
Một chấm sao không ngủ cuối thiên hà*

Đời

*Gian hùng thế cuộc đời ơi
Ngón đàn thật độc nụ cười như hoa*

*Vị tha lắm cuộc đời ta
Người là tình nghĩa thiết tha dẫu người*

*Oan khiên thế cuộc đời ơi
Thổi lên kẻ xấu dập vùi người ngay*

*Thanh tao lắm cuộc đời này
Mái nghèo thơm thảo tháng ngày kiên trinh*

*Gian nan thế cuộc đời mình
Chưa qua máu lửa đã rình đau thương*

*Bao dung lắm cuộc đời thường
Chắt chiu từng chút áo cơm cho người*

*Công bằng lắm cuộc đời ơi
Nắng hanh nhắc nhở những lời thề xưa*

*Sóng trời kiên nhẫn vỗ bờ
Đời người bên bể gieo chờ niềm vui*

*Nhân tình lắm cuộc đời ơi
Niềm tin gửi ở những người hôm nay*

Về

*Em cho anh giàu thêm một chân trời đau khổ mới
Cái nhìn địa ngục từ đáy sâu gian dối con người
Nghịch lý nổ tung xung đột lạ lùng
của tâm hồn khắc khoải
Đôi bàn tay đen gầy lam lũ non tươi*

*Cả đời anh đón chờ để tụ về khoảng khắc
ánh chớp bừng niềm vui ở tận mút đầu kia
Những mảnh vụn rơi mù bồng chắp thành sự thật
Mọi chặng đường qua như một chuyến đi về*

*Đi về em đi về em đi về cơn đói
Đi về căn nhà không chứa nổi bát cơm với bài thơ
Đi về cuộc sống thực bon chen và dữ dội
Có lúc trời xanh như tội ác đang đùa*

*Đi về em đi về em đi về cơn rét
Bàn chân trần tê buốt cả làn da
Tay vuốt bàn chân và toàn thân nóng rực
Lần đầu tiên hồn giật đột gió mùa*

*Đi về em đi về em đi về tự do và kiêu hãnh
Vươn hết mình theo sỏi cánh vượt trùng dương
Anh cúi rạp xuống trước em thân thánh
Em thềm miếng đậu kho em khát hớp nước đường*

*Có bao giờ có bao giờ đối với người em lại ác
Dù cái ác vòm cây che bóng rợp tình thương
Có thể nào đôi lứa ta đôi mắt
Đôi mắt mẹ đôi mắt con đôi mắt trong mơ
anh đã gặp trên đường*

*Em mang lại cho anh điều không biết có ai gọi là
hạnh phúc
Những chấn thương anh vừa tránh lại vừa tìm
Đời không có và người không thể mất
Niềm tự hào sự nhục nhã của bình yên*

Nét

Làm lý luận như tìm gặp lời thề

Ham mê vô độ

Làm thơ như người nghèo đi chợ

Nhiều thềm thường ít mua

Ở đời như ở chùa

Thanh bản chay tịnh

Làm kinh tế như làm lính

Đạn thường tránh ai biết liều

Nhìn đời bằng đôi mắt tình yêu

Ngây dại

Dừng

*Ra thế mùa thu lại đến rồi
Trời như một thoáng giận xa xôi
Đang đi vô cớ dừng chân lại
Mới biết rằng ta chỉ nhớ người*

Thường

*Làm một người bình thường là khát vọng
Như buổi sáng bình thường mẹ sinh con ra đời
Trái tim bình thường đập bằng hy vọng
Khi quá đau cuộc sống lại mỉm cười*

*Như những người oan khuất chất hai vai
Làm nên biển mà đợi hoài đợt sóng
Không to tát ồn ào không ảo mộng
Lặng im truyền sức nóng của niềm tin*

*Là một loài cỏ dại không tên
Mọc phơ phất trên lưng triền núi vắng
Là nùn rom mục nát bị bỏ quên
Chùm nấm lành trời lên qua mưa nắng*

*Sống cho được bình thường là khát vọng
Ước tan ra như không khí nuôi người
Tia lửa ấm vùi sâu trong tro lạnh
Tự mình hong canh cánh không nguôi*

Tìm

*Anh tìm em giống như tìm chân lý
Thấy em rồi xa nữa vẫn là em
Cái con người thần tiên và ma quỷ
Có gì đâu mà cứ chỉ đi tìm*

Quê

*Tiếng gà trưa xa xôi khắc khoải đưa ta về típ tấp tuổi thơ
Một chiều bảy mươi năm trước nằm trên chõng tre
Cầm thìa múc trời tường lầy được kem từ những
tầng mây trắng xốp*

*Lớn lên thành quen hồi hộp đứng chờ
Hà Nội ngày xưa Hà Nội bây giờ*

*Nóng lạnh sớm chiều nắng mưa ở một ngã tư
ngây nhìn dòng người Hà Nội*

*Những đêm chiến tranh dữ dội tỏ mờ
Thời hạ Bê năm hai mơ hồ như mới đó
Trong dòng người ai hoa ai cỏ
Bạn trẻ nào sẽ mở cửa ngày mai
Hà Nội hồn nhiên duyên dáng mỉm cười
Cứ đùa vui như chẳng hề lo tính thế*

*Ngã tư thưa dần trở về vắng vẻ
Còn lại ta và giấc mơ*

*Heo may nhớn nhor
Bao vụ bán linh hồn cho quý*

*Chất men kinh doanh Âu Mỹ
Thời làm ăn*

*Hà Nội phong trần khờ dại
Ta tin mình như cô gái ta yêu*

*Thành phố trong ta ngân tiếng sáo diều
Ai đi đâu về đâu dăm chiêu hay bươn bả*

*Cổng thông tin điện tử còn mới lạ
Sẽ ngoan hơn một chú chó con*

*Cái hôn
Em chờ anh ở cuối đường vật vã*

*Ngày mai thành phố tình yêu không mà cả
Những đợt sóng ngầm giục giã dưới chiều sâu*

*Hà Nội và ta nhìn nhau
Ta muốn cầm thìa múc trời lấy màu xanh Hà Nội*

Gọi

*Oi những trưa hè thương nhớ ơi
Tu hú hay lòng ta bồi hồi
Bát ngát tầng xanh trời thăm thẳm
Ta đợi chờ ai ngạt chết thôi*

*Oi những trời sao thương nhớ ơi
Như bức tình thư gửi cho người
Đêm nay ai đọc lòng ta đó
Mà những dòng sao lấp lánh vui*

Có

*Cỏ sắp vào đông xanh nốt thu
Vườn hoa thoang thoảng chút hương bù
Mặt hồ gợn sóng se se lạnh
Người bước trên đường như mộng du*

*Phê cái xấu xa đã chán rồi
Cuộc đời đâu giống đĩa thịt ôi
Thôi đừng cố đếm bao nhiêu rác
Hãy gắng nhìn cho tỏ chất người*

*Thừa sách thừa bài thừa lý luận
Nửa phần ma quỷ nửa thần tiên
Em là thực nữ hay rắn độc
Quay quắt chung quy chỉ tại tiền*

*Chín tuổi hai năm liền công gạch
Còng lưng bé gái giúp mẹ cha
Ngút ngàn đau khổ lòng không động
Chẳng lẽ thần tiên đến tận nhà*

*Lơ đãng ngồi châu rìa quán nước
Không tình không ý không và không
Mơ màng trời biếc mùa thu đầy
Phơn phớt làn mây một ánh hồng
Có cái gì đây trong*

thật trong

Im

*Em đừng sợ cách xa thành đau khổ
Anh chỉ cần cảm thấy em trên đời
Ồi tia sáng rọi về từ tinh tú
Em là em hay một ánh xa xôi
Anh chỉ cần có em trong vũ trụ
Khát khao nhiều nhưng xin bấy nhiêu thôi
Mỗi ngày đêm là một niềm vinh dự
Khi cùng em anh được sống chung thời
Mỗi lần gặp giàu mênh mông dự trữ
Những nỗi đau rục rở cả đời người
Hiến dâng hết để tận cùng hưởng thụ
Một lá thuyền mát hút giữa trùng khơi*

*Ôi tình yêu biết thế nào là đủ
Đừng ai hỏi và đừng ai trả lời*

Giòn

*Cây trước nhà có chiếc lá hơi tròn
Thì ra chim véo von giữa Hà Nội*

*Thu vàng mơ em nâu thẫm môi son
Đi trong nắng bồn chồn hờn dỗi*

*Chợ cũ khơi nguồn mới trào tuôn
Lòng lạnh lùng lại đường nóng hổi*

*Ngược xuôi người ào ào như suối
Ai dập đầu ai rong ruổi đại khôn*

*Một bộ ngực mộng tròn hai mươi tuổi
Đời rất già vẫn cứ còn non*

Giải

*Đời như cơ chế thị trường
Ngổn ngang pha trộn chán chường mê say
Đời như hai cánh mi dầy
Rọp che năm tháng đơm đầy khổ đau
Đời như toa chợ con tàu
Dân nghèo chen chúc gục đầu nương thân
Đời như hờ hững bước chân
Dẫm lên hoa cỏ không cần dẫn đo
Đời như khinh bạc câu thơ
Lửng lơ trôi giữa cơn mơ kiếp người*

*Đời nay nếu có luân hồi
Trăm lần xin nhận phận người đa đoan*

*Bao nhiêu nỗi ức niềm oan
Bao nhiêu vùi dập phũ phàng bất công
Bao nhiêu thủ đoạn gian hùng
Cầm bằng một tiếng pháo đùng rồi tan
Một đời tích oán nuôi hờn
Thì thôi một giọt tình thương cũng vơi
Từ bao giờ đến bây giờ
Người thương người để nắng đùa trong cây
Bàn tay đỡ lấy bàn tay
Nâng niu cuộc sống mỗi ngày người ơi*

Gửi

*Anh muốn nhìn em thật lâu
Để đọc một câu trong mắt
Dù cho mặt trời vụt tắt
Dù cho trái đất hoang tàn
Dù cho con người hung tàn
Dù cho cuộc đời phản trắc
Em ơi giữ lành đôi mắt
Giữ nguyên trong vắt tâm linh
Giữ lấy một câu đĩnh ninh
Câu giữ một mình không nổi
Câu suốt một đời tìm hỏi
Câu không nở nói bao giờ*

Chỉ

*Trong niềm tự hào Việt Nam hiện còn bao nhiêu người
có ba mươi năm kháng chiến
Cứ bàng hoàng quả thật mình từng sống
những ngày đêm ấy mà phân xác phân hồn
vẫn còn nguyên vẹn thể này ư
Rồi cũng quên đi cái hàng ngày gồm ghê
làm kỷ niệm dần tan biến
Có ai luyện ngọc thời gian nơi sâu kín đáy lò cừ*

*Những người tám mươi tuổi trên thế giới này
không dễ có ba thập kỷ chiến tranh cứu nước
rồi tiếp liền ba thập kỷ tìm tòi làm mới nước
Mà kẻ lẽ vênh vang cao sang và nhục nhằn
nhơ nhuốc để làm gì
Tất cả tất cả không thể bằng một buổi chiều
bắt được
Vu vơ bên hồ Tây cỏ mượt gió không đi*

*Có đủ mặt dự phóng tương lai và hồi qui dĩ vãng
Những vinh nhục buồn vui lơ đãng loài người
Một đám mây chẳng biết xám hay hồng băng lảng
Địa ngục thiên đàng niết bàn chạng vạng
Cũng gần thôi*

Mất

*Thời gian như đôi mắt hần thù tròng lên dử tợn
Một ngày một ngày một ngày ai biết mấy ngày qua
Đi đâu về đâu những đêm dài rùng rợn
Người đã đi rồi ta mất ta*

Đảo

*Đảo điên cho thấy sự đời
Thấy trời thấy đất thấy người đảo điên
Thấy tình lắt léo như tình
Trời chao xuống thấp đất lên đến trời
Thấy khoa giao đãi nói cười
Lúc buông lúc bắt khi mồi khi mua
Thấy bao mưu mẹo dối lừa
Quay cuồng thừa thiếu thừa lương tâm
Đức tài ở dưới cát lằm
Hư danh đồn thổi ở tầm trăng sao
Đảo điên đã đủ chưa nào
Tĩnh ra thu gọi xạc xào heo may
Trong veo tia nắng hanh này
Tâm lòng chân thật thẳng ngay là người
Đảo điên ta nhận ra rồi
Cái trò dở khóc dở cười đảo điên*

Lá

*Ước chi em đừng cho anh ánh nhìn
như trận gió cuồng xô mây điên dại
quanh đỉnh núi*

*Như âm vang tiếng mẹ ngâm Kiều
đẫm nước mắt tuổi thơ*

*Như một màu trời mênh mông trao gửi
Như tia chớp ngoài khơi đêm động biển thay mùa*

*Anh thèm khóc thèm cười thềm nổ tung tan tác
Người bộ hành cô đơn trong bão cát mịt mù
Con khủng long vẫn vợ nghe thủy triều dào dạt
Trời biển hoàng hôn rờn rợn hoang vu*

*Anh thềm thực thềm hư thềm cháy bùng rừng rực
Vú em tròn trên bộ ngực mảnh mai
Trăng mang mang suốt đêm dài trần trọc
Sao không tên soi trái đất không người*

*Cái tình nghĩa cuộc đời sâu nặng lắm
Anh muốn mai đây sóng lặng trời êm
Em nhớ anh một lá thuyền mơ mộng
Một lòng tay*

nhẹ

ấm

êm đềm

Nguyên

*Cũng chẳng biết anh chân thành hay khôn ngoan
Anh hào hứng tụng ca đời rất tươi rất đẹp*

*Có thể lịch sử thuộc về anh hoàn toàn
Ba thế kỷ sau càng thấy anh vững vàng sáng suốt*

Có thể chẳng tôi cũng không làm như anh được

*Cuộc đời trên trang viết của anh cứ tròn tru
Thiếu lễ độ thì gọi là “vi vu” là “hết sảy”*

*Tôi muốn sống tận cùng mình ở đây
Nơi cuộc đời trăm phần trăm cuộc đời*

*Phần xấu xa không choán chỗ trong tương lai
Lại thường trực giữa cái thời hiện tại*

*Thời gian vút đi những bọt bèo rác rưởi
Hôm nay rác và bèo đè nặng lên đời người*

*Tôi muốn sống tất cả hôm nay dù phải mất
ngày mai*

Chát

*Mùa xuân cứ như người không tự biết
Thối mình lên siêu việt đến đại khờ
Trái đất này mấy nghìn năm vương vít
Những cũ mèm sơn phết để mộng mơ*

*Cuộc đời ta đã học đến chữ ngờ
Còn chưa thấm chất bùn như Tô Lịch
Còn ngờ ngác khi căn lều cuối vách
Phát ra bài nhạc kích giật phương Tây*

*Có sắc gì tro trên lẩm phơi bày
Có hương gì thâm trầm bay trong gió
Có se lòng chút rung rung ngọn cỏ
Có mang mang nổi nhớ những gì xa*

*Trái tim người như một góc sân ga
Cái nhộn nhịp Pari oà xuống phố
Cái mới lạ Bắc Kinh bùng trong ngõ
Bờ sông Ranh tiên cá ngỏ vai trần*

*Lời "chát" đi thẳng tắp chẳng phân vân
Thương mại nở bên chân rừng châu úc
Thời trang diện giữa cánh đồng du mục
Giọng "ráp" nghe rùng rục ở ngoài hè*

*Thôi ta từ bốn biển hãy quay về
Nhà mẹ nghèo nơi làng quê Sơn Tịnh
Trên mảnh đất khô cằn như định mệnh
Ta sẽ làm sóng sánh một thời vui*

*Nhích lên dần chút nữa chút nữa thôi
Dọn bớt đi những chuyện đời nhóp nhúa
Thời gian đập vào thời gian mở cửa
Cả dinh đảo nhẹ nhẽ thở xa xôi*

*Có một thời cho tất cả mọi người
Từ Mèo Vạc tạo sức trời công nghệ
Giữa Buôn Hồ vươn sải bay quốc tế
Những doanh nhân sáng thế mở cơ đồ*

*Và thời cơ dồn dập những thời cơ
Ta đi men đường ven hồ bản thủ
Những day dứt vẫn còn đang nặng trĩu
Nghĩ đến thời hạnh phúc níu chân người*

Nắng đầu xuân lên đó bạn bè ơi

Không

*Anh nhớ em như rừng thông nhớ gió
Thoảng gió về rừng đã mở lòng thông
Hãy quên anh như người quên ngọn cỏ
Dẫm lên rồi mà tưởng cứ như không*

TỔ

*Có những người bảy mươi năm cách mạng
tự thấy lão bất thành
Có những kẻ hèn kém bắt lương được bốc lên
lùng danh
Có những gã nông nghênh hoang tưởng mình là
thiên tài bị quên lãng*

*Cái đời mê sảng
Như tiếng rao giầy giò hai giờ sáng Hà Nội xưa
Bây giờ quảng cáo khoe khoang lừa mị cứ như đùa
Cái đời bốn cột
Một tháng thành tỷ phú rồi một ngày thành bèo bọt*

*Hoa sữa nồng nàn đêm cuối thu
Đám cưới cô gái cầm lấy chàng trai mù
Dạt dào hạnh phúc*

*Cái đời rất trong và rất đục
Những bon chen cúi luồn khổ nhục ngày đêm
Những mưu toan ác hiểm sục sạo khát thèm*

*Cái đời hết điên sẽ tỉnh
Anh hiền lành anh ranh mãnh
Anh hoà đồng anh cô quạnh
Cũng thể thôi mênh mông và vật vãnh kiếp người
Cũng thể thôi cay nghiệt và tuyệt vời cuộc sống
Đến muôn đời hy vọng
Cứ ngây thơ*

Sáng

*Khi chia nhau mẩu sắn lùi bên ngọn lửa bập bùng
chiến khu Việt Bắc*

*Tưởng chừng mùi thơm chẳng bao giờ quên được
ánh lửa này soi sáng những đời sau
Bây giờ ngày xưa ấy ở đâu
Người ăn sắn ai còn ai mất*

Ai đang còn mà mất hơn cả mất

*Nghe như là bịa đặt
Hứng lên là thêm thắt tào lao
Ngày xưa bên lửa rừng tán chuyện tầm phào
Ai lắm cảm nói những điều to tát
Còn trẻ măng nghĩ gì cháu chắt*

*Thế mà
có khi là sự thật
thì sao*

*Ta gửi vào vạt nắng xôn xao này ước mơ nhiều lứa tuổi
ước mơ ngôngh nghênh đời lính cậu
ước mơ nung nấu như vết thương
bồn chồn như nỗi nhớ
ước mơ bạc cả mái đầu
Hà Nội của ta từng nhịp sâu khoan thai thờ
Mỗi bước phố hè là gặp gỡ
ngõ ngang lạ
ngõ ngang quen*

*Những chàng trai diện sang thanh lịch và kệch cỡm rẻ tiền
Một cụ già mũ phớt cầm can dáng hào hoa Hà thành rất duyên bảy mươi năm
trước. Một điệu nhạc Tây xập xình gào thét Người mẹ áo nâu vá vai còng lưng
lầm chẫm bước ngang đường Mùi ngầy ngậy phở bò sốt vang Cô thôn nữ gánh
rổ hàng cà chua đỏ chót Những áo quần pha trộn các mốt các màu Những quầy
dịch vụ vỉa hè san sát cạnh tranh nhau Anh giám đốc công ty dừng lâu ở hàng
bê tái dê thui cô gái trẻ Một bộ mặt hãnh tiến căng căng ra vẻ giữa vỏ chuối lá
bánh bụi bặm tiếng chuông chùa phiêu diêu*

*Cái thị trường nhón nháo đủ trăm chiều
Man rợ văn minh như đồng áo quần sida xỏ tung đầu phố
Nhà kinh doanh ời tìm đâu ra chân gỗ
Môi giới hợp đồng cho quá khứ ăn theo*

*Có bao giờ quá khứ lại ăn theo
Ngày mai đến trong vòng vèo gấp khúc
Con người sẽ biết khơi trong gạn đục
Cánh diều bay thúc giục nới dây neo*

*Giao thừa mệnh mông trên đất nước nghèo
Những đồng đội ngày xưa cùng ăn củ sắn
Có cái gì đôn hậu trung thành đằm thắm
Của chúng ta trong nắng sáng thu này*

Sao

*Anh cần một người con gái để sống
Một người con gái để mơ
Một người con gái để giận hờn
Một người con gái để cưng chiều nhường nhịn
Một người con gái để anh là tất cả anh*

*Anh cần một người con gái để nhận biết
về quan họ gió rừng
Để quen nét uốn lượn con rồng thời Lý
Để hiểu cái ồn ào “rốc” Mỹ
Để nâng niu cánh hoa dại ven đường
Để gặp bất ngờ trong từng đôi mắt
Để cảm thông với người
Để niềm khát khao bao giờ cũng mới*

*Ở đâu người con gái ấy
Ở ngôi sao đang vẩy cuối chân trời*

Khác

*Suốt đời làm con vật chính trị
Đó từ xưa là định nghĩa con người
Mà loài người có độc quyền đầu nhĩ
Loài khỉ kia chính trị chẳng nhường ai*

*Suốt đời miệt mài theo quyền lực
Dấu quyền lực với mình như con ruồi
Tưởng thế là trả ơn người chân đất
Đem lương tâm ra cược giữa cuộc chơi*

*Nuôi ước vọng ngời ngời chính trị sạch
Không mưu mô không luồn lách gian hùng
Ngã vỡ mặt mà không hề biết cách
Suýt chết rồi chim vẫn thách vòng cung*

*Cuối đời làm con vật chính trị
Hình như không chỉ thế là người
Đã vượt qua được bến bờ mộng mị
Vẫn còn say chính trị chưa thôi*

*Cố sao cho
dân thực sự là trời*

Một

*Một nhìn nhau hững hờ đắm say
Chẳng biết sau này là gì cả
Gì cũng chưa mà gì cũng đã
Thế mà vô tận hoá phút giây*

*Một nhìn nhau đắm say hững hờ
Vừa đủ giăng tơ lên trời biếc
Có biết không hay là không biết
Trọn đời mất biệt nhẹ nhàng sao*

Một cầm tay và một chiêm bao

Khi

*Sáng sớm bóc tờ lịch
Mất tích một ngày đời
Trong lòng nghe tí tách
Giọt buồn hay giọt vui*

*Có ai đây vừa đến
Có người nào vừa đi
Món nợ chùng đến hẹn
Xin khát thêm một kỳ*

*Thôi thì ta cứ nín
Dẫu mùa xuân đương thì
Lúa ngoài đồng sắp chín
Cũng như là thường khi*

Bỗng

*Bỗng nhiên vũ trụ thuộc về ta
khi gian phòng còn một mình hai đứa
Như tình cờ như hẹn hò như bất ngờ như lời hứa
Một phút một đời không biết nữa thời gian
Anh đứng sát bên em yên lành tan vỡ
Lạnh buốt như băng rục lửa nồng nàn*

*Anh muốn quàng vai em như đôi người yêu quàng vai nhau
khi bên hồ sương khuya đã giá
Như người chồng sau hai mươi năm cách chia
trong đêm ghì lấy vợ
Như đôi bạn gái thêm một cánh tay trai xiết chặt nhau
trong hang đá Trường Sơn
Đặt đôi môi anh lên môi em xinh nhỏ tự mình son
Hút hơi em như ong hút nhụy
Hôn nhau cái hôn có con người ma quỷ với thần tiên
Và cứ thế anh lặng im đứng yên anh lặng im đứng yên
Nâng niu một cái gì bùn đất thiêng liêng
mong manh vững bền
giữ gìn lan tỏa*

*Em có nghe ngoài ngõ tiếng chim chuyền
Dưới chân thềm không cài then cửa mở*

*Anh ra đi phá buồn vui vào gió
Gửi êm đêm bão tố lại cho em*

Tự

***Tự làm thành cuốn hút
Đi chẳng thiết quay về
Đời người nhiều gãy khúc
Cây đời vẫn xum xuê
Đọc đường nhiều bước ngoặt
Cứ trong màu nắng quê
Đầu tái tê làm lạc
Trời xanh như lời thề
Đầu ê chề vùi dập
Chết vẫn còn say mê***

Bùng

*Tờ mờ sáng màn sương còn mờ đục
Rồi nắng thu lại đúc một trời mơ
Và chân thành sẽ xua tan lừa lọc
Giữa Thăng Long nghìn tuổi rất đại khờ*

*Nhà nhem chiều hoàng hôn nhòa bóng lảng
Rồi đêm thu lại thoảng một làn hương
Nơi gằm cầu lập lòe đom đóm sáng
Giữa Thăng Long điềm đạm cứ như thường*

Gọi

*Gặp được người con gái có nụ cười
như em thì yêu*

*Anh không cần biết em chưa yêu
hay đang yêu người khác*

*Không cần biết em chưa là vợ hay
đang là vợ của ai*

*Không cần em yêu anh cũng không cần
điều gì dù chỉ trong khoảng khắc*

Anh yêu em như thở hít khí trời

Qua bao năm kiếp người bao quãng quật

Em cứ là tiếng nấc của trùng khơi

Động

Lửa chảy nước cháy

Một vùng cỏ áy

Xa như bàn tay

Lên đỉnh gập đá

Một chum nước đầy

Dâng

*Cuối một đời không thiếu gì tan vỡ
Anh nhìn em rặng rờ về nguyên lành
Chông chênh quá rợn người từ cửa mở
Vịn vào trời ràn rụa một màu xanh*

Thật

*Sa mạc đêm đìa đại dương ráo hoành
Ma quỷ nhòm nhòam phun thánh lên trời
Tia nắng cung quăng tầng mây ăn mảnh
Gió tròn vành vạnh đánh đu chơi*

*Em vắt tim tôi manh quần lót bần
Thiên hà xa luẩn quẩn một phản đời
Trước bích bang chút chân không bất cần
Nhều ra ngoài vô tận rú Eo ơi*

*Rồi vũ trụ này kia môi đó nọ
Những vì sao chổng vó xăm xoi
Gầm gào chim hoà âm gù ghì chó
Coi dò con cú vọ con người*

Phiêu

*Mây tụ vào núi Tản
Gió tươi mạn Quảng Ninh
Thơ tình ga Mùng Mán
Ai lâm nạn Thái Bình*

*Cũng có núi ở Tây Ninh đấy chứ
Có lẽ đúng chân kinh là không chứ
Cứ mông lung mở mịt thử xem nào
Có cái gì thấp ở trên cao
Con chào mào bay vụt
Đêm xuân về hun hút trời sao*

Nhận

*Một thoáng giận hờn cay đắng thể
Ta yêu bé bỏng biết nhường bao
Ngày xưa ít được làm nũng mẹ
Nay mở tình thương để gục vào*

Lại

*Lại một mùa xuân sắp đến gần
Có gì điều cợt thế mùa xuân
Trời cao tươi nỡn trong sạch quá
Mà đục ngầu sao cái nhân quần*

*Lại một mùa xuân đang đến đây
Lộc xuân nhu nhú nhánh xuân gầy
Bao nhiêu khao khát dôn lên nụ
Con mơ thơ ngây bay thành mây*

*Lại một mùa xuân đã đến rồi
Tình xuân khắc khoải lắm xuân ơi
Nhịp đời hồi hã swong bàng bạc
Xuân có điều chi nói với người*

*Em bé đánh giầy chị gánh thuê
Chân bước băng khuâng xuân đã về
Không bánh không hoa trên giường trọ
Xôn sang ngày Tết vẫn xa quê*

*Thôi cứ tung bùng trận pháo hoa
Cứ chúc mừng nhau lúc giao thừa
Chưa có trong đời thì hy vọng
Ai đang viết thảo những dòng mưa*

Tạ

*Vừa oan ức vừa công bằng
Ta là người nhỏ bé tầm thường khát khao tuyệt đối
dày vò trong mặc cảm tội lỗi
đuối đuối trong tha thiết tự do
Con gà con ở góc sân chật hẹp mắc bệnh tâm thần
mơ những khoảng xanh chóng mặt*

*Cầm bát cơm đầy nghẹn ngào không nuốt được
Đau nổi đau người lo gạo long đong
Cái hàng ngày hành nhau khổ nhục*

Người

*tươi trẻ dạn dày
trần tục cao vời
dịu dàng như bàn tay lá
dữ dội như tình yêu
thiết thực như củ sắn bùi thơm lúc đói lòng
lý tưởng như bài thơ hoàn chỉnh trong giấc mộng*

Người

*quyết liệt trong tận cùng đòi hỏi
thơ ngây trong tận cùng sai lầm
vẹn toàn trong tận cùng ước mơ
liều lĩnh trong tận cùng hành động
Ta là đứa con non dại cần sự chăm nom che chở
của người
Ta là người cha bất hạnh mong được hiến dâng
tất cả cho người
Ta là tâm hồn không xứng đáng với người
và bị người hắt hủi
Khoảng khắc bên người rực sáng cả đời ta*

Nhấn

Bạn thân mến

Chúng ta ăn cơm bữa bằng vất vả gian nguy

Xoá sự bần thiếu để sống và chiến thắng

Đừng đeo vào tim những cục chì rất nặng

Bệnh won hèn loạng choạng niềm tin

Tệ ấu trĩ kêu rên âm ỹ

Lối cổ xưa tức khí húc bừa

Tật huyênh hoang nói như thánh phán

Kiểu vo tròn chưa dám đã thua

Trò nịnh bợ vào hùa ca tụng

Mẹo chạy làng lúng túng đổ thừa

Thói con buôn đợi chờ năm tháng

Sự đầu hàng quay trán nhìn ngang

Lòng phản bội sẵn sàng quỳ gối

Hãy gìn giữ cho lòng ta trẻ mãi

Như bình minh tươi rói thuở ban đầu

Hãy rèn luyện cho lòng ta chín lại

Như chân người đã trải hết đường đau

Hoá

Tình hoá đá

Đá hoá bùn

Bùn như làm thanh khiết hoa sen

Sen phiêu du tình đến trẽ

Hương giang ôm cồn cơm hến Huế

Trăng thì thâm sông Nhuệ nằm im

Tôm càng xanh Cà Mau quấy

Giấy chèm

Bay

Người bay vào mây

Mây bay về đời

Đời bay xuống trời

Trời bay lên đất

Đất bay thành hơi

Nhìn

Em thường cúi xuống

dấu đôi mắt khi nói chuyện với anh

Lâu lâu em nhìn lên

và anh ngọp đi trong luồng sáng tinh khiết

Anh lặng im nín thở ngắm nhìn

từng nét uốn lượn của mái tóc vàng trán

hàng mi bầu má làn môi em

Từ vực thẳm không gian hiện lên một dáng hình

rất mảnh rất thanh rất trong

Khuôn mặt em nhìn nghiêng

giống đường viền giấc mơ

mong manh như bong bóng cơn mưa mùa hạ

tuổi thơ

hư ảo như tầng tầng bóng đảo trên trời nước

Hạ Long một đêm trăng mờ sương loãng

Anh nhìn em thấp thoáng những kỷ niệm

ngày xưa

Anh nhìn em nâng niu những phút giờ hiện tại

Anh nhìn em nghe thấy một lời nhắn gửi

Anh nhìn em không hỏi và không nói

Anh nhìn em

Đủ

***Nắng hừng giữa mưa lạnh gió mùa
Vô tư giữa được thua ham hố***

Một tiếng chim sâu nhỏ

***Nào nổ ra nổ vào vũ trụ tuần hoàn
Nào sóng thần dâng tràn toàn cầu hoá
Nào phép lạ công nghệ thông tin
Nào vươn lên kinh tế tri thức
Nào hào hức dân chủ tham gia
Nào tụng ca giải trình minh bạch
Nào xanh sạch môi trường
Nào ngoan cường đuổi kịp
Nào trò bịp Mỹ Âu
Nào mưu sâu Châu Á***

***Bao thời cơ bao hiểm hoạ
Bỗng dưng thừa***

Dành

*Người con trai thường tặng quà người yêu
Anh chẳng bao giờ có gì tặng em
Nhận lấy từ em một đời nhường nhịn
Hột lạc rang lát mít gừng
Những ước mơ thầm của người con gái*

*Anh chỉ dành được cho em sự giữ gìn
Màu hoa phượng đỏ
Anh chỉ dành được cho em sự bồi hồi
Khi nhìn ngọn cỏ*

Mặn

*Vừa trẻ măng nay đầu đã bạc
Bao năm trôi dạt đổ đi rồi
Có lúc giật mình nhìn ngơ ngác
Con trai mình đó đã năm mươi*

*Sao còn háo hức say mê thế
Lượn sóng Hồ Tây đắm ráng chiều
Phố cũ đều hiu mưa nhè nhẹ
Một dáng hình ai ghé lòng theo*

*Tia nắng trong veo bùng ngô vắng
Vòm hoa phượng vĩ rực mùa thi
Một tiếng rao đêm xa vắng vắng
Một gót chân sen đến kiêu kỳ*

*Mẹ già làm lụi từ mờ sáng
Gánh rau nặng trĩu được mười đồng
Trên lầu trận nhậu say choáng váng
Rượu rót tràn ly gái kẻ hông*

*Tha thiết cõi người tha thiết lắm
Nhạc gào rốc rập bốc lên nào
Thấm vào hồn vía đời vẫn mặn
Trời khuya thăm thẳm những vì sao*

Dòng

*Nửa chùng xuân lại nửa chùng đông
Con đường tưởng thẳng hoá ra vòng
Mưa phùn bụi quá không thành giọt
Có không không có có không không*

Thành

Anh cần em như cháu bé suy dinh dưỡng cần cốc sữa

Anh thêm em như người tù cầm cố dưới hầm sâu

thêm một màu xanh lá

Anh lạ lòng em như người hang động lần đầu

nhìn xuống suối thấy bóng mình

Anh muốn hét lên bằng lặng thinh

Em là con diên của anh

Em là con diên đời anh

Ở đâu đây có một cái con người gọi là trời xanh

Mời

*Cuộc đời không a mà còn
Không vợ mà vẫn không vòng mà vo
Con người cứ hững hờ
Cứ thương đừng hại cứ mơ đừng màng
Gì ơi
Có muốn mời sang*

Cuối

*Một cái trời đầy mây vô cảm
Không gió sương không nắng không mưa
Một cái đất ẩm ì lảm nhảm
Tự ngàn xưa mua bán thiếu thừa*

*Những mắt đục lò dò trêu mệ
Những môi màu bột bọ son phai
Nồi nước làm gà lông bê bết
Trẻ thơ nô nghịch tiếng cười giòn*

*Bé trong chăn đang ngủ ngon oà khóc
Bà hàng rau ngồi lọc mớ hành hoa
Đĩa xôi gác vừa đơm phoi mời mọc
Hiệu phở bò đông nghịt tiếng xuýt xoa*

*Nhạc đưa tang nã nùng qua dãy phố
Hoa hồn nhiên lan rực rỡ sang người
Sáng ba mươi dò thủy tiên hé nở
Thì ngõ nghèo một bữa có màu tươi*

*Trận cờ tướng đang vào hồi quyết liệt
Dao trên quầy xẻo hót thịt tim gan
Dáng cô gái buông làn hương thanh khiết
Người giữa đường chẳng biết cái gì sang*

Đầu

*Sáng đầu năm xe buýt đón đầu hè
Ngọn gió lạnh đang về từ Đông Bắc
Tan dần đi những nỗi niềm dấn vất
Trời hơi se lòng cũng hơi se*

*Con thuyền thoát bến mê mà lướt tới
Hỗn độn sao chưa vẫy gọi hài hoà
Mùa xuân bao nhiêu nghìn triệu tuổi
Từ khi nào mặt đất có hoa*

*Con người giết mạng người như rác
Con người thương tình người vô biên
Con người làm thơ con người làm nhạc
Con người sinh ra cái gọi là tiền*

*Và ảo giác mùa xuân thành sự thật
Có hoa đào có lời chúc đầu năm
Chén rượu rần lâng lâng chiều Lệ Mật
Hồn thơ ngây mồng thất đọi trăng rằm*

*Ngoài bãi hoang xuân thâm cảnh khô khốc
Phố phường xuân nao nức đến bụi ngùi
Người dân nghèo có chút quà làm lộc
Thì chim đâu hã hót giục niềm vui*

Lạc

*Cái làng quê khiêm nhường ven thành phố
Có mặt hồ thuở bé đại dương
Dạy một người tiếc manh bát vỡ
Sống như mưa như gió trên đường*

*Em nổi nhớ kinh người từ tiền kiếp
Nơi niềm vui tinh khiết đến vô tư
Một tấm lòng nhân từ như truyền thuyết
Những cơn đau hào hiệp đón gió mùa*

*Em say mê tự ngờ và vô thức
ánh mắt nhìn trong mắt lúc chia xa
Một bầu trời mộng mơ và rất thật
Một bàn tay chân chất chẳng mượn mà*

*Em miễn ràng buộc và niềm tự do
Hột lạc rang hàng ngày bàn tay chờ
khi loạng choạng*

*Có một chút bàng hoàng trong nắng
Ở những vết nhăn đuôi mắt em
Anh trút chiếc áo ngoài phóng dăng
Mọi ồn ào thành im lặng
Bình yên*

Gửi

*Các em trong trắng hồn nhiên quá
Càng đau lắm lỗi lớp cha anh
Để thêm những mảng đời sa đoạ
Quanh em buông thả đến rùng mình*

*Thuở lớp cha anh mười tám tuổi
Cứ ngỡ gần thôi chạm tương lai
Con đường dấu trái bao rong ruổi
Chỉ khoảng trăm năm đủ độ dài*

*Rồi tù rồi ngục rồi khởi nghĩa
Rồi đạn rồi bom rồi hy sinh
Thành công chưa kịp vui thâm thía
Nỗi đau như xé đến thành linh*

*Rồi tìm rồi thử rồi vật vã
Những gì cần xoá chính trong ta
Thời gian thúc giục bao hồi hã
Có kịp thở đâu đã về già*

*Từng tháng từng năm bền sức gắng
Thối phồng thành tích để làm gì
Nhìn vào sự thật nhìn cho thẳng
Cái vòng danh lợi có ra chi*

*Các em trong trắng hồn nhiên quá
Lại một mùa xuân nữa về đây
Niềm tin gửi trọn vào em cả
Còn một tình yêu vẫn tràn đầy*

Hãy mở xem nào lòng bàn tay

Thả

*Trời trong quá đến nồn nà
Đời ngẫu quá đến đục nhoà lương tâm
Lặng nghe tiếng gió thì thầm
Thế gian loạng choạng đâm sầm vào đâu*

*Yêu như yêu mới lần đầu
Hận như hận đã từ lâu lắm rồi
Đi cho cuối đất cùng trời
Đến nơi người thật là người với nhau*

*Xa như tú tận mai sau
Gần như đã thấy nhịp cầu bắc ngang
Ngập ngừng mang chút thu vàng
Thả vào trong ước lúc sang xế chiều*

*Một đời được mấy phiêu diêu
Xin đem dâng cả tình yêu một đời*

Xuống

*Từ tầng ba nhìn phố phường đã khác
Những con người nhang nhác những con người
Mờ nhoè đi những nét đời sát phạt
Hình như là không khí bớt mùi hôi*

*Tầng mười tám phố phường trông ngộ ngộ
Những cỗ người thu nhỏ đỡ vênh vang
Bao gái trai dọc ngang trên đại lộ
Như kiến trong cơn vỡ tổ nhoáng nhoàng*

*Ở sát đất mặt phố phường mới thật
Mặt Giê-su mặt Phật mặt maphia
Mùi nhân gian rất nồng không cần lọc
Kìa trắng thu vừa mọc giữa khu nhà*

Thay

Cỏ non xanh mướt

Rêu phong chân tường

Bàn chân tượng đồng vẫn ướt

Một thời thù hận một thời thương

On

*Qua chặng đường dài đắng cay vất vả
Vấp ngã bao lần từ lạ thành quen
Qua bao mùa trăng êm đêm màu lụa
Buồn vui một đời đong cả vào em*

*Đôi vai nhỏ gầy gánh nặng triền miên
Em là nơi anh hiện lên đầy đủ
Lúc thật lành hiền lúc trào thác dữ
Em chịu đựng anh bền bỉ ghê người*

*Sau năm mươi năm em vẫn nhoẻn cười
Như những ngày xưa thuở ấy hai mươi*

Ngộ

*Chuyện buồn đổ cả xuống sông
Chuyện vui giữ lấy trong lòng mà vui
Quên cay đắng nhớ ngọt bùi
Bỏ qua hận mới chôn vùi thù xưa*

*Nợ dân trả mấy cho vừa
Bao nhiêu tận tụy cũng chưa đủ đây
Một đời còn mấy năm đây
Xin đem tâm huyết đem ngày đền ơn*

Nắng

*Trước thềm con chim nhỏ phân vân
Vào với người ngại ngần chầm chậm
Đói quá chẳng liều mạng kiếm ăn
Từng bước nhẹ bẫng khoản cẩn thận*

*Con chim nhỏ rụt rè làm thân
Người đàn bà ân cần đón nhận
Con chim ăn một chút lòng nhân
Hình như muối vẫn còn vị mặn*

Mình

*Thơ tình anh làm rất hiếm có em
Hầu như toàn là những cô gái khác*

*Thơ tình anh làm thiếu không gian em
Vơ vẩn gửi vào những trời đất khác*

*Trời nào đất nào thì cũng vẫn em
Em là cơ duyên của từng hạt cát
Thơ tình anh làm như chẳng có em
Em là thân thái mọi cô gái khác*

Học

*Có nhà triết học phương Tây càng hiểu con người
thì càng yêu con chó
Ta học sống càng hiểu con chó thì càng yêu con người
Những bông hồng thơm giữa mùi phe ở phố Hàng Khoai*

*Hình như đã đủ sức thấy cái sai của những người giỏi nhất
cái nhỏ của những người lớn nhất
Ta học thấy cái đúng của những người non kém
cái lớn của những người nhỏ nhoi
Đất cứ rơi ren trắng cứ bình yên ở trên trời*

*Hình như đã đủ sức thấy sự phức tạp
của cái tưởng chuyện đời đơn giản
Ta học thấy sự giản dị của cái tưởng vô cùng rắc rối lôi thôi*

*Khuôn mặt hai mươi là câu hỏi hay hạnh phúc
Những cảnh bất công những trò đời bại
như niềm day dứt cháy không nguội
Thơ vừa viết xong đã thành thơ cũ
Có cái gì không bao giờ sáng tỏ cuối chân trời*

Động

*Ta còn một phía trời xa
Hạt sương đọng ở đài hoa loa kèn
Ta còn hương dịu đầm sen
Sông trăng heo hút con thuyền đơn côi*

*Ta còn biển cả mặn mòi
Mênh mang tím gió bồi hồi vàng rơm
Ta còn bóng áo chập chờn
Lời ru của lá hoàng hôn của trời*

*Ta còn một chút ngậm ngùi
Biết bao đen bạc lòng người đổi thay
Ta còn hy vọng trong tay
Những vòng ngực trẻ căng đầy ước mơ*

*Ta còn một phút một giờ
Một chèo một chống một chờ một tin*

Nâng

*Sáng đi quanh Hồ Gươm xem mua bán
Đêm khuya về thơ chữ Hán Nguyễn Du
Hà Nội phố nhoáng nhòang và thanh thân
Hương a còn lãng mạn đằm chiều thu*

Có

*Có một chiếc lá còn tươi vừa rơi trước mặt
Có vũ trụ im bất dưới hàng mi ta*

*Có một bí ẩn ngậy thơ vọng từ đôi mắt
Có lụa thưa mưa rắc ngọc vào hoa*

*Có một ảo ảnh đối lừa trời cao hơn đất
Có chiều thu muộn băng quơ dăng một chút đậm đà*

Có một mùa xuân để chùi như chiếc mùi xoa

Mai

*Còn một mùa xuân chưa vội đến
Đợi thêm chín bến ở mười sông
Còn một con người chưa kịp hẹn
Lỡ bao nhiêu chuyện ở trong lòng*

Bạch

*Trông lên chẳng thấy có ai
Trông xuống dù chỉ một người cũng không
Trông ngang điệp điệp trùng trùng
Đất trời bề bộn một vùng nhân gian*

*Hiền lành xen với gian tham
Giàu sang cứu nổi cơ hàn được chăng
Người thảm bại kẻ vinh thăng
Bao nhiêu cơ nghiệp có bằng hư vô*

*Bao giờ cho đến bây giờ
Chỉ vừa vui đấy cuộc cờ sắp tan
Đêm khuya cú rúc canh tàn
Hai chìm một nổi ngút ngàn long đong*

*Vòng quay cát bụi lòng vòng
Trăm năm để một tấm lòng xót xa
Người nào người ấy người ta
Cõi người đau đáu thiết tha trọn đời*

Nhớ

*Tiếng rao đêm mênh mông Hà Nội
Một tuổi thơ đầy ắp sông Hồng
Thân dầu dãi phong trần lặn lội
Tóc bạc phơ về lại Thăng Long*

*Hơi thở sâu thâm trầm thành phố
Hồn mái xua tường cũ rêu phong
Ánh lạnh tanh nông đại lộ
Tiếng rao đêm ngõ nhỏ muôn trùng*

*Tự thuở xa nào
khắc khoải tàn đông*

Ngổ

*Sự chưa biết của con người là vô cùng vô hạn
Biển mênh mông người mới chỉ quẩn quanh
bên mạn con tàu
Cái gì con người làm ra cũng chưa đâu vào đâu
và nông cạn
Chỉ tác phẩm của thánh thần hay ma quỷ là tuyệt vời
bài bản trước và sau
Cái con người dễ yêu dễ hận dễ vui dễ sầu đến thế
Cái con người đáng thương đáng giận
đáng khinh đáng quý nhường bao
Chẳng hề chọn mà làm người đã bạc đầu rồi đấy nhỉ
Ngày bên ba trong cõi người đêm ngẫm nghĩ giữa trời sao
Tiếng khóc chào đời nụ cười vĩnh biệt có ý vị
cay đắng ngọt ngào hay vô vị
Nói một lời thôi thì lời ấy là
Nào*

Xanh

*Chiếc lá me xanh giắc mơ trẻ con
Trời Hà Nội xanh tiếng thỏ con gái
Mắt mèo đêm xanh lòng người mong mỏi
Quả cam sành xanh câu hỏi ngày buồn*

*Thư trên giấy xanh lời toàn lừa dối
Nước biển chiều xanh trái ớt tươi non
ánh mắt em xanh mùi thơm hoa bưởi
Đôi dép nhựa xanh chút ảo vọng tàn*

*Cơn mộng du xanh một đàn kiến lửa
Màu xanh thoang thoảng gió hương hoàng lan*

Kip

*Nhìn đời càng thấy đời thật đẹp
Một chớp mắt mà nay tám mươi
Có vẻ hàng ngày ngồi xó bếp
Nhìn người đã kịp biết ai người*

*Cuối thu gom nắng lung linh lá
Tóc thề em thả xoa vai trinh
Mạng vào một chat hơi là lạ
Trời nghiêng đất ngã giữa tay mình*

Lượn

*Ô môi phớt hồng bằng lãng tím nhạt
Kiêu sa ngọc lan khao khát đào phai
Liễu xanh thướt tha phượng vàng ngàn ngạt
Hoa tim đa tình dào dạt một trời*

*Hà Nội ngây thơ nụ cười em bé
Tùng trái nghìn năm tuổi trẻ Thăng Long
Hồ Tây mênh mông tốp đi quang quẻ
Phố cổ lai Tây mang vẻ sượng sùng*

*Cong thẳng lượn vòng
cong cong thẳng cong*

Thường

*Từ toàn cầu hoá thử lên vũ trụ hoá
Nhật vu vơ hú hoạ mấy thiên hà*

*Mùa xuân một sự tình cờ của thái dương hệ
Thế rồi oái oăm tình xuân thành giọt lệ
trong tim người*

*Vật chất nơi cách đây mười ba tỷ năm
ánh sáng*

*Máy vi tính vẽ loăng ngoăng loáng nhoáng
như ma trôi*

*Cái sự sống trên trái đất bãi đờm tanh hôi này
là thật giả hay giả thật*

*Đời chuyển từ lộn mửa buồn nôn
sang rú giật quay cuồng
Những trò ngu xuẩn ngu những mưu ác độc
sơn phết thành chiến lược*

*Cái tự xưng là loài người thấp hèn như nhuốc
đến thảm thương*

*Bảy kỳ quan thế giới tám chín mười
kỳ quan hơn thế nữa
Những thành quả những chiến công
muôn thuở con người nào có ra chi*

*Là vĩ đại là bụi nhỏ
Là đáng nhớ là quên đi*

*Trong vô biên vô tận có chăng
một thứ gì cao quý*

*Sáng lung linh lòng tốt
khởi nguồn từ nguyên thủy tình yêu
Xuống thiên đường một sớm
lên địa ngục một chiều
đọc nhân gian ma mị
Chút vị tha trần thế gắng mang theo*

*Điều gì xảy ra khi tốc độ siêu quang
gấp nghìn lần ánh sáng
Trước vụ nổ đầu tiên là hư vô hoang tưởng
hay hỗn mang
Mà hư vô hoang tưởng hỗn mang
là gì hay chỉ là hốt hoảng
Sao lại cứ cho rằng mỗi năm một lần
mùa xuân sang*

*Vô lý hữu tình xiên ngang vào nghĩa lý
Hình như vũ trụ từ ban đầu được chuẩn bị
để tạo ra con người
Ai chuẩn bị sao lại cần chuẩn bị
Con người được chuẩn bị đi đến đâu
thì gọi là tương lai*

*Một giọt sương một giọng cười trẻ nhỏ
Một hôn môi dâng hiến gái trai
Một tiếng thì thầm qua hơi thở
Một mùi thơm thoang thoảng hoa nhài*

*Cái bình thường cực kỳ quái gỡ
Thế là không là có là cả hai
Cái đóng chặt có khi rồi cũng mở
Đã là người thì ta cứ là ai*

Hát

*Em là người dầy vò anh và bị anh dầy vò nhất
Người cuối cùng gặp trên đường
Vũ trụ một mình cô độc
Những hình trời mây mờ mịt
Lang thang
Vực thăm óng vàng
Rơi bao giờ đến đáy
Miếng cháy
Thơm mùi cơm hàng ngày
Bàn tay
Thô ráp xoa đầu bóp trán
Giọt sáng
Từ bóng đêm đóng vầng đọng bùn
Hơi thở
Trong họng đen nứt rạn trời non*

Đây

***Cao cả thế thấp hèn đến thế
Có lẽ nào tất cả chỉ là không***

***Khác nhau thế giống nhau đến thế
Chùm ô môi e lệ phớt hồng***

***Ngu dốt thế tinh tường đến thế
Từ bao đời cú vẫn mượn lông công***

***Phi thường thế bình thường đến thế
Đêm Tây Nguyên quân thể một tiếng công***

Còn

*Cát bụi bay đi mây nổi trôi qua
Vinh quang thật vinh quang hờ hết kiệt*

*Còn lại tình yêu còn lòng vị tha
Còn xanh biếc một mùa thu luyến tiếc*

*Còn một bến sông cánh bông biên biệt
Còn một hoàng hôn tha thiết nhìn theo*

Cầu

*Tình cờ một kiếp cõi người
Một đời bầm dập một trời rồi ren
Chút lòng thoát khỏi bon chen
Nam mô chưa đến A men không vừa
Bao nhiêu thiếu cũng là thừa
Sao cho rớt ngược dòng mưa tây trần*

Toán

*Có con chó già nằm yên khẽ nói
Có nhiều mặt trời lên mà không nói
Có hai quây hàng ngọn thịt ba rọi
Có một dòng sông vào cũi không tên*

*Con đường ngã mười loại đi chín ngã
Cuộc chơi năm xu ngã giá năm nghìn
Cứ giật nóng đi chiều nay tính trả
Con mắt thứ tư thư thả lim dim*

Bao nhiêu đang nổi bao nhiêu đang chìm

Niệm

*Dẫu tránh mà không khởi
Chỉ thiết chứ không thân
Dẫu kêu mà không gọi
Chỉ quây chứ không quần
Dẫu mòn mà không mới
Chỉ bình chứ không quân*

*Dẫu thông mà không thái
Chỉ đỡ chứ không đàn
Dẫu đi mà cứ lại
Dẫu đông mà cứ xuân
Dẫu không mà cứ tại
Nhân nhân nhân nhân nhân⁽¹⁾*

⁽¹⁾ 5 từ nhân 5 nghĩa:
Nhân gặp nguyên nhân
nhân gặp bội hạt nhân của lòng nhân

Thơ

***Có lẽ nào thơ vô tận
Có ai tìm đường bằng thơ
Thơ soi sáng được lý luận
Thì thơ mộng đến bao giờ***

***Có lẽ nào thơ vạn năng
Mọi chuyện lấy thơ làm bằng
Thơ làm chết người như bôn
Thơ làm sống người được chằng***

***Có một thời thơ ngây thơ
Tưởng trời là trời thật đấy
Tưởng người là người thật vậy
Thơ toàn bóng bẩy mơ hồ***

***Rồi thơ biên tái siêu thực
Thơ thách thức thơ nguyện cầu
Thơ sám hối thơ phá phách
Cuối cùng thơ núp vào đâu***

***Thơ trong chiều sâu niềm vui
Hùng vạt nắng người xóm nhỏ
Sương đan tan dần đầu ngõ
Gió như lời ngỏ tình đầu***

***Thơ trong chiều sâu nỗi đau
Đời như con tàu rẽ sóng
Bọt sủi lênh bênh mơ mộng
Đằng xa mở rộng chân trời***

